

Sygn. akt II Ka 370/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SO Agata Kowalska (spr.) SO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Bożeny Grochowskiej – Małek

po rozpoznaniu w dniu 08 października 2019 r.

sprawy **P. P. (1), S. C. i T. B. (1)**

oskarżonych z art. 271§3 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 27 lutego 2019 r. sygn. akt II K 109/16

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że obniża orzeczone wobec oskarżonego T. B. (1) w pkt III wyroku kary, do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i do 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, zaś wysokość jednej stawki dziennej grzywny do 30 (trzydziestu) złotych;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego T. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa 630 zł tytułem opłaty za obie instancje oraz 6,66 zł wydatków za postępowanie odwoławcze;

IV. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: P. P. (1) kwotę 1680 zł i S. C. kwotę 1800 zł tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze oraz po 6,66 wydatków za II instancję.

Sygn. akt II Ka 370/19

UZASADNIENIE

P. P. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 01 grudnia 2010 r. do 10 grudnia 2010 r. w S. woj. (...), działając w zamiarze, aby S. C. – rzeczoznawca uprawniony do sporządzania ekspertyz stanu technicznego maszyn i urządzeń poświadczył nieprawdę w ekspertyzie

nr (...) - (...). dotyczącej koparko - ładowarki m-ki (...) co do faktu przeprowadzenia oględzin ww. ruchomości w miejscu jej udostępnienia i ustalenia na tej podstawie stanu technicznego oraz wartości, ułatwił mu sfalszowania treści ww. ekspertyzy dostarczając dane identyfikujące oraz fotografie wskazanej koparko - ładowarki, **to jest o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 21 § 2 kk**

II. w okresie od 01 marca 2011 r. do 18 marca 2011 r. w S. woj. (...), działając w zamiarze, aby S. C. – rzeczoznawca uprawniony do sporządzania ekspertyz stanu technicznego maszyn i urządzeń poświadczył nieprawdę w ekspertyzie nr (...) - (...) dotyczącej koparko - ładowarki m-ki (...) co do faktu przeprowadzenia oględzin ruchomości w miejscu jej udostępnienia i ustalenia na tej podstawie stanu technicznego oraz wartości, ułatwił mu sfalszowania treści ww. ekspertyzy dostarczając dane identyfikujące oraz fotografie wskazanej koparko - ładowarki, **to jest o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 21 § 2 kk**

S. C. został oskarżony o to, że:

III. w dniu 10 grudnia 2010 roku w S. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i będąc uprawnionym rzeczoznawcą, po uprzednim uzyskaniu danych identyfikacyjnych oraz fotografii koparko - ładowarki m-ki (...) niezbędnych do sporządzenia ekspertyzy nr (...) - (...) z dnia 10.12.2010 r. dotyczącej wymienionej maszyny budowlanej, poświadczył w niej nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, poprzez wskazanie w treści tej ekspertyzy niezgodnego z rzeczywistością faktu przeprowadzenia oględzin w miejscu udostępnienia sprzętu budowlanego i ustalenia na tej podstawie stanu technicznego ww. koparko - ładowarki, **to jest o czyn z art. 271 § 3 kk**

IV. w dniu 18 marca 2011 roku w S. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i będąc uprawnionym rzeczoznawcą, po uprzednim uzyskaniu danych identyfikacyjnych oraz fotografii koparki m-ki T.", niezbędnych do sporządzenia ekspertyzy nr (...) - (...) z dnia 18.03.2011r. dotyczącej wymienionej maszyny budowlanej, będąc osobą uprawnioną, poświadczył w niej nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, poprzez wskazanie w treści tej ekspertyzy niezgodnego z rzeczywistością faktu przeprowadzenia oględzin w miejscu udostępnienia sprzętu budowlanego i ustalenia na tej podstawie stanu technicznego ww. koparki, **to jest o czyn z art. 271 § 3 kk**

T. B. (1) został oskarżony o to, że:

V. w okresie od 2 listopada 2010 roku do 30 czerwca 2011 roku w S. woj. (...) i innych miejscowościach na terenie Polski, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie nakłonił nieustaloną osobę do podrobienia w celu użycia za autentyczne dokumentów w postaci faktur VAT w ten sposób, że zlecił wystawienie w imieniu spółki działającej pod firmą (...) Sp. z o.o. (...) - (...) S. ul. (...) niżej wymienionych faktur VAT nie dokumentujących rzeczywistych zdarzeń gospodarczych na rzecz podmiotu gospodarczego działającego pod firmą (...) z/s w R. ul. (...), NIP (...);

Data	Nr faktury	Wartość netto	Wartość brutto	VAT	Odbiorca faktury	Wystawca faktury
2010-11-02	1/11/2010	155 000,00	189 100,00	34 100,00	(...)	(...) Sp. z o.o.
2010-11-04	2/11/2010	33 170,00	40 467,40	7 297,40	(...)	(...) Sp. z o.o.
2010-11-08	7/11/2010	56 200,00	68 564,00	12 364,00	(...)	(...) Sp. z o.o.

2010-11-10	10/11/2010	15 440,00	18 836,80	3 396,80	(...)	(...) Sp. z o.o.
2010-11-12	11/11/2010	99 681,00	121 610,82	21 929,82	(...)	(...) Sp. z o.o.
2010-11-15	8/11/2010	68 000,00	82 960,00	14 960,00	(...)	(...) Sp. z o.o.
2010-11-15	12/11/2010	84 100,00	102 602,00	18 502,00	(...)	(...) Sp. z o.o.
2010-11-17	13/11/2010	99 138,00	120 948,36	21 810,36	(...)	(...) Sp. z o.o.
2010-11-19	14/11/2010	42 700,00	52 094,00	9 394,00	(...)	(...) Sp. z o.o.
2010-11-23	15/11/2010	11 374,00	13 876,28	2 502,28	(...)	(...) Sp. z o.o.
2010-11-25	16/11/2010	31 700,00	38 674,00	6 974,00	(...)	(...) Sp. z o.o.
2011-02-24	4/02/2011	59 995,00	73 793,85	13 798,85	(...)	(...) Sp. z o.o.
2011-03-01	1/03/2011	151 300,00	186 099,00	34 799,00	(...)	(...) Sp. z o.o.
2011-06-03	6/06/2011	35 000,00	43 050,00	8 050,00	(...)	(...) Sp. z o.o.
2011-06-08	7/06/2011	48 000,00	59 040,00	11 040,00	(...)	(...) Sp. z o.o.
2011-06-14	8/06/2011	45 000,00	55 350,00	10 350,00	(...)	(...) Sp. z o.o.
2011-06-18	10/06/2011	48 000,00	59 040,00	11 040,00	(...)	(...) Sp. z o.o.
2011-06-21	11/06/2011	78 000,00	95 940,00	17 940,00	(...)	(...) Sp. z o.o.
2011-06-21	15/06/2011	88 000,00	108 240,00	20 240,00	(...)	(...) Sp. z o.o.
2011-06-24	16/06/2011	82 000,00	100 860,00	18 860,00	(...)	(...) Sp. z o.o.
2011-06-28	17/06/2011	74 000,00	91 020,00	17 020,00	(...)	(...) Sp. z o.o.
2011-06-28	18/06/2011	86 900,00	106 887,00	19 987,00	(...)	(...) Sp. z o.o.
2011-06-30	20/06/2011	70 000,00	86 100,00	16 100,00	(...)	(...) Sp. z o.o.

to jest o czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 27 lutego 2019r. orzekł:

I. oskarżonego P. P. (1) uznał za winnego dokonania czynów zarzucanych mu w punkcie pierwszym i drugim aktu oskarżenia, z których każdy wyczerpuje dyspozycję art. 18 § 3 kk w zw. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 21 § 2 kk, przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw o którym mowa w art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za czyny te na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, którą na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat tytułem próby; na podstawie art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

II. oskarżonego S. C. uznał za winnego dokonania czynów zarzucanych mu w punkcie trzecim i czwartym aktu oskarżenia, z których każdy wyczerpuje dyspozycję art. 271 § 3 kk, przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw o którym mowa w art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za czyny te na podstawie art. 271 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat tytułem próby; na podstawie art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

III. oskarżonego T. B. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie piątym aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za czyn ten na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, którą na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat tytułem próby; na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 (dwieście) złotych;

IV. zasądził od oskarżonego P. P. (1) kwotę 1680 (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty, zwolnił zaś z pozostałej przypadającej na niego części kosztów postępowania, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa;

V. zasądził od oskarżonego S. C. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem opłaty, zwolnił zaś z pozostałej, przypadającej na niego części kosztów postępowania, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa;

VI. zasądził od oskarżonego T. B. (1) kwotę 4300 (cztery tysiące trzysta) złotych tytułem opłaty, zwolnił zaś z pozostałej, przypadającej na niego części kosztów postępowania, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa;

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego P. P. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego.

I. Na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, a mianowicie:

1) art. 4 kpk, 7 kpk oraz 410 kpk polegająca na niewłaściwej i nieobiektywnej ocenie dowodów, dokonanej w sposób sprzeczny z zasadą ich swobodnej oceny, poprzez:

- uznanie za niewiarygodne wyjaśnień S. C. w zakresie w jakim wskazał on, że wycena środków technicznych w postaci koparek C. (...) i T. odnosi się jedynie do ich wartości szacunkowej, a nie ich stanu technicznego w sytuacji, gdy wyjaśnienia te korespondują z zastrzeżeniami ograniczającymi znajdującymi się na 5 stronie wyceny nr (...) i również 5 stronie wyceny nr (...) a tym samym stanowią jedynie wyceny hipotetyczne,

- uznanie za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego P. P. (1) z protokołów przesłuchań od pierwszego do siódmego (kolejność według składania wyjaśnień) w zakresie w jakim przyznał się on do przedstawionych w zarzutach przestępstwa i na tej podstawie uznanie sprawstwa oskarżonego w sytuacji, gdy żadne ze zgromadzonych dowodów nie pozwalają stwierdzić aby zostały wyczerpane przesłanki ustawowe przestępstw mu zarzucanych w akcie oskarżenia,

w konsekwencji obraży w/w przepisów postępowania zarzucił także:

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez dowolne, jednostronne i stojące w sprzeczności z dowodami zgromadzonymi w sprawie, bezpodstawne przyjęcie, iż:

- oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w sytuacji gdy brak jest wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania oskarżonego.

- wyceny środków trwałych w postaci koparek C. (...) i T. została wykonana w sposób nieprawidłowy, w szczególności co do wartości, w sytuacji gdy brak jest dowodu w postaci innej opinii wydanej na potrzeby postępowania sądowego, która mogłaby to wykazać
- P. P. (1) działał w zamiarze, aby S. C. poświadczył nieprawdę w wycenach koparko-ładowarek C. (...) i T. co do faktu przeprowadzenia oględzin ww. ruchomości w miejscu ich udostępnienia i ustalenia na tej podstawie stanu technicznego oraz wartości, ułatwił mu sfalszowanie treści ww. ekspertyz dostarczając dane identyfikujące oraz fotografie wskazanej koparko- ładowarki, w sytuacji kiedy nie miał żadnego wpływu na treść obu ekspertyz, w szczególności wartość wycenianych ruchomości

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego S. C. zaskarżył wyrok w zakresie dotyczącym tego oskarżonego co do winy. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrażę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 410 kpk, poprzez:

a) pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z wyjaśnień oskarżonego S. C., a mianowicie tego, iż P. P. (1) poinformował S. C., iż zlecone mu wyceny będą służyły firmie (...) do celów księgowych;

b) pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, iż zrealizowane przez oskarżonego S. C. wyceny maszyn odpowiadały realiom rynkowym, a zatem ostateczne wnioski ekspertyz były poprawne;

c) pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, iż na gruncie ustawodawstwa polskiego brak jest przepisów, z których wynikałby dla rzeczoznawcy obowiązek osobistego zbadania wycenianych ruchomości;

a tym samym oparcie ustaleń faktycznych jedynie na części materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, które to uchybienie miało istotny wpływ na wydane w sprawie rozstrzygnięcie;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegający na uznaniu, iż adnotacja o zbadaniu przez oskarżonego S. C. podlegających wycenie maszyn jest okolicznością mającą znaczenie prawne, co doprowadziło do nieuzasadnionego przyjęcia, iż zrealizowane zostały znamiona przestępstwa określonego w art. 271 § 3 kk;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegający na uznaniu, iż oskarżony S. C. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co doprowadziło do nieuzasadnionego przyjęcia, iż zrealizowane zostały znamiona przestępstwa określonego w art. 271 § 3 kk.

Stawiając powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego S. C. od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Obrońca T. B. (1) wyrokowi zarzucił:

1. dokonanie dowolnej, a nie swobodnej, oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, naruszając przy tym przepis art. 7 kpk, co miało wpływ na treść orzeczenia i bezpodstawnie przyjął, że oskarżony wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu zabronionego, w sytuacji, gdy z materiału dowodowego nie wynika, że:

- T. B. (1) zlecał czy namawiał kogokolwiek do wystawienia faktur, nadto by te faktury były podrobione i miały zostać użyte jako autentyczne, skoro P. P. nie wiedział co zawierały rzekome koperty z dokumentami, okoliczności tych w żaden sposób nie potwierdził M. U. jak również S. M., a w konsekwencji, podnoszę **zarzut** błędnych ustaleń faktycznych, w części obejmującej ustalenie, że T. B. (1) nakłonił nieustaloną osobę do wystawienia podrobionych faktur

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 kpk poprzez niewypełnienie dyspozycji tego przepisu, przejawiające się tym, że uzasadnienie wyroku nie zawiera wskazania podstawy faktycznej wyroku w odniesieniu do zarzucanego oskarżonemu czynu, a to faktów, które sąd I instancji uznał za udowodnione i dowodów, na których się oparł, uznając sprawstwo, winę oskarżonego, a w szczególności postać zamiaru w zakresie czynu wypełniającego znamiona czynu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

3. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 424 kpk:

- § 1 pkt 1 poprzez brak wyjaśnienia, na jakich dowodach Sąd Rejonowy oparł ustalenie w zakresie przypisania oskarżonemu sprawstwa, w szczególności w zakresie ustaleń w przedmiocie tego, co miało znajdować się rzekomych kopertach, które miał wysłać P., skoro ten nie widział ich, a nadto, z jakich to względów konieczne było w tym zakresie pośrednictwo P., skoro każdy mógł wysłać zamkniętą kopertę a nie był do tego potrzebny P. czy inna osoba, nadto na jakiej podstawie ustalił, że to T. B. nakłonił inną, wszak nieustaloną osobę, do wystawienia faktur, skoro jej nie ustalono, nie ustalono jakimi motywami się kierowała, itd.
- § 2 poprzez brak należytego przytoczenia okoliczności, które sąd I instancji miał na względzie przy wymierzeniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności na okres 2 lat z warunkowym jej zawieszeniem i wymierzenia grzywny aż w wysokości 200 stawek dziennych po 200 zł,

1. naruszenie prawa materialnego, poprzez przyjęcie, że zarzucony oskarżonemu czyn stanowi przestępstwo opisane w art 270 kk w zw. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, w sytuacji, gdy opis czynu, nie zmieniony i zaakceptowany przez Sąd Rejonowy nie wypełnia znamion tego przestępstwa,

z ostrożności

2. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności wraz z jednoczesnym orzeczeniem kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych w wysokości po 200 zł każda stawka.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

1. zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego czynu

względnie

2. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie odwoławczej obrońcy oskarżonych poparli wniesione apelacje i zawarte w nich wnioski. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie wszystkich apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zaważył, co następuje:

Apelacje złożone przez obrońców oskarżonych P. P. (1) i S. C. jako niezasadne, nie zasługiwały na uwzględnienie. Częściowo zasadna, w zakresie zarzutu z art. 438 pkt 4 kpk okazała się natomiast apelacja złożona przez obrońcę oskarżonego T. B. (1).

Odnośnie środków zaskarżenia pochodzących od obrońców P. P. (1) i S. C. stwierdzić należy, że ani podniesione w nich zarzuty, ani przytoczona na ich poparcie argumentacja, nie dostarczyły podstaw do uznania kontestowanego orzeczenia za nietrafne. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z należytą starannością i poszanowaniem proceduralnych zasad obowiązujących w polskim procesie karnym.

Na wstępie stwierdzenia wymaga, iż zarzuty skarżących sprowadzają się w istocie do tożsamej problematyki, jaką jest świadomość oskarżonych co do celu sporządzenia wyceny ruchomości oraz treści tej wyceny w kontekście wypełnienia znamion występku z art. 271 § 3 kk.

Zdaniem Sądu II instancji, wbrew twierdzeniom skarżących, w powyższym zakresie ferując zaskarżony wyrok Sąd Rejonowy nie naruszył art. 7 kpk w zw. art. 410 kpk, słusznie odrzucił wyjaśnienia S. C. negujące sprawstwo w zakresie zarzucanych mu czynów jako niewiarygodne oraz nie dopuścił się błędu „dowolności” w poczynionych ustaleniach faktycznych. Tok rozumowania przedstawiony w pisemnych motywach rozstrzygnięcia jest zgodny ze wskazaniami wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego, pozbawiony luk, czytelny i poprawny logicznie. Nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena wszystkich ujawnionych dowodów oraz poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne.

Podkreślić należy, że przedmiotowe wyceny koparek sporządzone zostały w rzeczywistości na zlecenie M. U. (2), dla potrzeb leasingowych i faktycznie zarządzanej przez niego firmy PHU (...), formalnie stanowiącej własność J. K., który firmował ją jedynie swoim nazwiskiem i nie prowadził w jej ramach żadnej działalności. Firma ta założona została przez M. U. (2) i współdziałającego z nim D. O. w celach popełniania przestępstw, m.in. zawierania umów leasingowych bez zamiaru wywiązywania się obowiązku spłaty rat. P. P. (1) znał M. U. (2) i współpracował z nim, także w zakresie zawierania fikcyjnych umów leasingowych, zarówno na maszyny typu koparko - ładowarki, jak też na samochody osobowe. Wynika to wprost z wyjaśnień złożonych w charakterze podejrzanych przez M. U. (2) i P. P. (1). P. P. (1) doskonale orientował się w niezgodnych z prawem działaniach M. U. (2) i brał w nich udział. Wskazuje na to chociażby rzekomy zakup koparek będących przedmiotem sprawy od firmy (...), która także była przedsiębiorstwem fikcyjnym, którym zarządzał przez pewien czas znajomy P. P. (1) T. B. (1), którego zapoznał w późniejszym czasie z M. U. (2) i z którym również współdziałali w ramach przestępczego procederu. W związku z tym P. P. (1) miał świadomość do jakiego celu potrzebne są M. U. (2) wyceny koparek T. i C. (...). Wprost wyjaśnił on, że M. U. (2) chodziło o uzyskanie jak najwyższej ceny koparki w sporządzanej wycenie. Nie ulega także wątpliwości, że S. C. był znajomym P. P. (1). Oskarżony składając wyjaśnienia określał go (...) twierdząc, że znają się od 1998 r. Stąd niewiarygodne są twierdzenia S. C., jakoby znał P. P. (1) jedynie powierzchownie, jako swojego klienta. Słusznie też Sąd Rejonowy odmówił wiary twierdzeniom S. C., iż sporządzone przez niego wyceny koparek dotyczyły jedynie ich wartości rynkowej, a nie stanu technicznego, w związku z czym nie było konieczności dokonania przez niego osobiście oględzin tychże maszyn. Nie ulega wątpliwości, że stan techniczny przedmiotowych koparek miał niebagatelne znaczenie dla ustalenia ich wartości. Gdyby zaś ustalenie tego stanu przez rzeczoznawcę nie było potrzebne do wydania ekspertyzy, nie byłoby potrzeby zamieszczania w treści sporządzonej wyceny informacji o dacie i miejscu dokonania oględzin oraz stanie technicznym szacowanych maszyn. Podanie przez S. C. w treści sporządzonych ekspertyz nieprawdziwych – niezgodnych z rzeczywistością informacji jest zatem bezsporne. Oparł się on bowiem przy sporządzaniu ekspertyz jedynie na zdjęciach dostarczonych mu przez P. P. (1), po wyraźnym poinstruowaniu go co do sposobu ich wykonania. Nadmienić należy, że P. P. (1), jak wynika ze zgromadzonych dowodów, celowo brudził tabliczki znamionowe na przedmiotowych maszynach przed wykonaniem zdjęć. Zatem posiadał wiedzę, że zostały zmienione, a w ekspertyzie,

do której wydania zdjęcia te są niezbędne dojdzie do poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne. Wiedział bowiem, że służyć ona będzie dla potrzeb leasingu. Wątpliwym jest też twierdzenie S. C., aby według jego wiedzy wyceny koparek miały być sporządzone dla potrzeb księgowych spółki w sytuacji, gdy sporządził już uprzednio ekspertyzę ładowarki kołowej marki V. dla firmy PHU (...) z R. w dniu 2 sierpnia 2010 r. wskazując wyraźnie, że została ona sporządzona „dla potrzeb Leasingu”. Wyceny będące przedmiotem sprawy sporządził także na prośbę P. P. (1), a nie przedstawiciela firmy, której miała służyć, to jemu przekazał sporządzone wyceny i otrzymał od P. P. (1) wynagrodzenie za ich wykonanie przekazane mu w gotówce.

W świetle powyższego, obie apelacje, złożone na korzyść P. P. (1) i S. C. potraktować należy jako nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji. Skarżący na uzasadnienie prezentowanego w środkach zaskarżenia stanowiska przywołują wybiórczo elementy zawarte w kwestionowanych ekspertyzach, pomijając zapisy najbardziej istotne, a wskazujące na poświadczenie w jej treści nieprawdy. Należy podkreślić, że firma (...), w ramach której S. C. sporządził kwestionowane ekspertyzy jest firmą, której wyceny są akceptowane przez firmy leasingowe bez dodatkowej weryfikacji ustalonej w nich wartości przedmiotu leasingu. S. C. zawarł w treści wystawionych dokumentów informacje nieprawdziwe i niezgodne z rzeczywistością, mające znaczenie prawne i rzutujące na ustaloną w ekspertyzie wartość maszyn. Zaznaczenia wymaga, że treść sporządzonych ekspertyz wskazuje co stanowi wartość rynkową i jakie elementy należy uwzględnić ustalając ją w konkretnym przypadku. Jest to m.in. stan techniczny wycenianej maszyny.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się także, wbrew wywodom zawartym w apelacji obrońcy oskarżonego S. C., błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie działania oskarżonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Za sporządzenie przedmiotowych ekspertyz S. C. otrzymał bowiem wynagrodzenie od M. U. (2) przekazane mu za pośrednictwem P. P. (1), co stanowi w sprawie okoliczność bezsporną.

Dodać należy, że błąd w ustaleniach faktycznych, o którym mowa w art. 438 pkt 3 kpk, to de facto błąd w logicznej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego poprzez wyprowadzenie przez Sąd orzekający błędnych wniosków. Zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych nie może zatem sprowadzać się wyłącznie do polemiki z ustaleniami Sądu, w sytuacji gdy ocena dowodów, generująca te ustalenia spełniła wymogi art. 7 kpk (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02 czerwca 2016 r., sygn. WA 4/16, Legalis Numer 1469239).

Wniosek apelujących o uniewinnienie oskarżonych P. P. (1) i S. C. powinien wynikać z przekonania, że oskarżeni nie są sprawcami przypisanych im w zaskarżonym wyroku czynów. Reasumując dotychczasowe rozważania, w realiach tej sprawy, wobec bezzasadności zarzutów apelacyjnych, nie mógł on zostać uwzględniony.

Za niezasadne Sąd odwoławczy uznał zarzuty naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk i art. 424 §1 pkt 1 kpk, naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 270 kk w zw. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 12 kk oraz błędu w ustaleniach faktycznych, zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego T. B. (1). Ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy w części dotyczącej tego oskarżonego, generująca poczynione ustalenia faktyczne, nie nasuwa jakichkolwiek zastrzeżeń Sądu II instancji. Stwierdzenie to jest wynikiem konfrontacji całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z treścią pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, w których Sąd I instancji przedstawił, którym dowodom oraz w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę, a którym i w jakiej części oraz z jakich przyczyn przymiotu wiarygodności odmówił.

Niezasadny okazał się zarzut naruszenia prawa procesowego mogącego mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 424 § 1kpk. Ewentualne braki uzasadnienia czy też lakoniczność zawartych w nim stwierdzeń i oceny poszczególnych dowodów, nie mogą stanowić podstawy do uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Nie budzi wątpliwości, że skoro uzasadnienie wyroku sporządzone jest po wydaniu wyroku, to oczywistym jest, że jego treść nie może mieć wpływu na treść zapadłego wcześniej orzeczenia. Nie ma racji skarżący obrońca twierdząc, że wymogi określone w powołanym wyżej przepisie spełnione są jedynie wówczas, gdy uzasadnienie zawiera analizę każdego dowodu oddzielnie, a nie zbiorcze ich przedstawienie. Chybiony jest także zarzut pobieżnej oceny depozycji poszczególnych osób i niewskazanie, które konkretnie fragmenty zeznań i wyjaśnień wskazują na sprawstwo

oskarżonego. Powyższemu przeczy uważna lektura pisemnych motywów wyroku, które zdaniem Sądu Okręgowego nie są dotknięte wskazanymi uchybieniami i pozwalają na możliwość dokonania kontroli odwoławczej. Zaznaczyć należy, że sama negacja przez skarżącego obrońcę oceny dowodów istotnych dla ustalenia odpowiedzialności T. B. (1) za przypisany mu czyn nie może prowadzić do zakwestionowania formalnej poprawności motywów wyroku.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż całokształt zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym przywołane w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia depozycje P. P. (1), S. M. (2) i M. U. (2) we wzajemnym powiązaniu wskazują na sprawstwo T. B. (1) w zakresie przypisanego mu występkę. Bezspornym w sprawie jest, że faktury niedokumentujące rzeczywistych zdarzeń gospodarczych wystawione przez spółkę (...) trafiły do zarządzanej przez M. U. (2) firmy PHU (...) i zostały wprowadzone do systemu księgowego. Z powiązanych zaś wyjaśnień P. P. (1) i M. U. (2) wynika, że zostały dostarczone M. U. (2) przez T. B. (1), który zajmował się sprawami spółki (...), której faktycznym prezesem zarządu był S. M. (2). Z zeznań tego ostatniego wynika, że w rzeczywistości nie prowadził spraw spółki, był jedynie tzw. „słupem” i nie wystawił przedmiotowych faktur VAT. Prawdą jest także, że w sprawie nie ustalono kto wystawił w imieniu spółki faktury, tj. czyj podpis w postaci parafy na nich widnieje. W tej sytuacji słusznie ustalił Sąd Rejonowy, że T. B. (1) nakłonił nieustaloną osobę do podrobienia w celu użycia za autentyczne wskazanych w treści zarzutu faktur VAT. Skoro bowiem nie zostały one wystawione przez osobę uprawnioną, tj. S. M. (2), doszło do ich sfalszowania w rozumieniu art. 270 § 1 kk, poprzez podpisanie ich (wystawienie) przez osobę, która nie była do tego uprawniona, co stworzyło pozory, że faktury te pochodzą od uprawnionego przedstawiciela spółki (...) dom. Doszło więc do nadania fakturom pozoru, że zawarta w nich treść pochodzi od wskazanego w nich wystawcy. T. B. (1) wiedział kto posiada uprawnienia do wystawienia faktury w imieniu spółki, a skoro zlecił to innej osobie, działał w celu nakłonienia jej do sfalszowania przedmiotowych dokumentów. W związku z powyższym za chybiony uznać także należy zarzut naruszenia prawa materialnego, art. 270 § 1 kk. Działanie oskarżonego T. B. (1) wyczerpało bowiem znamiona określone w tym przepisie.

Za słuszny Sąd odwoławczy uznał natomiast zarzut niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary. Ingerencja Sądu Odwoławczego w orzeczenie o karze może nastąpić tylko i wyłącznie wówczas, gdy różnica między karą wymierzoną w pierwszej instancji, a karą, którą należałoby orzec jest znaczna, rażąca i nie może sprowadzać się do różnic niewielkich, nieznacznych, bo byłoby to sprzeczne z normą art. 438 pkt 4 k.p.k., z której jednoznacznie wynika, że podstawą zmian może być jedynie rażąca - a więc nie każda - niewspółmierność kary. Zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania, a granice tej swobody określa wskazana w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. "rażąca niewspółmierność kary". Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyrażającą oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Istotnymi wyznacznikami tego, czy dana kara jest sprawiedliwa, jest to, czy została orzeczona w granicach przewidzianych przez ustawę, a jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy. Ponadto winna ona uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu oraz brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Analiza akt niniejszej sprawy, w tym w szczególności okoliczności odnoszących się bezpośrednio do oskarżonego T. B. (1) oraz okoliczności i charakteru przypisanego mu czynu pozwoliły na wyciągnięcie wniosku, że skazanie go na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz grzywnę w rozmiarze 200 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 200 złotych, jest rażąco surowe, nie uwzględnia wszystkich przesłanek stanowiących podstawę wymiaru kary i byłoby dla niego zbyt krzywdzące. Ma także rację apelujący wskazując, że Sąd orzekający w niedostatecznym stopniu uwzględnił sytuację materialną i możliwości zarobkowe oskarżonego określając wysokość stawki dziennej grzywny. T. B. (1) ma bowiem na utrzymaniu troje dzieci, jest zatrudniony z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 1.500 złotych, nie posiada żadnego majątku.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, iż kara 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywna w rozmiarze 150 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 30 złotych spełni należycie funkcje kary wobec

oskarżonego. Jest ona adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, spełni także swe zadania w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej.

Mając powyższe na uwadze, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji w pozostałym zakresie, jak również nie stwierdzając zaistnienia którejkolwiek z bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych art. 439 § 1-11 kpk, podlegających rozważeniu niezależnie od granic zaskarżenia, stosownie do treści art. 437 § 1 kpk, Sąd Okręgowy w Siedlcach w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych uzasadnia przepis art. 636 kpk i art. 627 kpk.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.